

Dolgo je strmél na listič. Nato ga je zmečkal in vteknil v žep. Z naglimi drsajočimi koraki je odšel iz sobe.

Ko je stal zunaj na cesti, pa se je ves zravnal. Oster, vlažen, z mokro meglo prepojen zrak mu je zavel v obraz in mu narahlo zabarval smrtno bleda lica. S svojo debelo volneno ruto okrog vratu si je zavil še usta in pokrill brke ter krenil proti mestu z umirjenim, pojočim, trdim korakom. Na njegovi desni je šumela v razdrti strugi umazanosiva Ljubljaniica. Na obeh s travo poraslih bregovih je ležala zgodnja slana.

„Samo zemlja te ozdravi, samo zemlja te odreši. Ne Bog, ne človek in nihče ne!“ mu je pel njegov trdi, ponosni in samozavestni korak, ki je postal še trši in samozavestnejši, čim bolj je prihajal v mesto in čim več ljudi je srečaval.

Krenil je po Špitalskih ulicah čez Frančiškanski most, zavil na levo in se nameril proti severu, na polje. Tja je redno zahajal te zadnje čase na sprehod in pa — kakor je pravil sam pri sebi — poslušat, kako govori in poje zemlja.

Zdaniło se je skoraj. Vrh Šmarne gore se je že redčila megla.

Balada

Vida Taufer

Temnega lica, temnih sanj
sem te na tratah čakala,
solnce svetilo je vedno manj,
vroče sem k tebi klicala.

Na nebu raztrgal se je oblak,
začula sem v dalji tvoj topli korak,
glasno so zapele vse trde poti,
jaz pa sem v strahu zakrila oči.

Mimo si šel, ob meni ves zlat,
na prsih gorel ti je težki škrlat,
čutila sem tvoje globoke dlani,
pa nisem odprla svojih oči.

Zdaj v grozi te iščem, o, kam si odšel,
takrat je ves gozd o tebi šumel;
na nebu je zarja v škrlatu gorela,
reka je v zlatu po tebi ihtela,
Nekdo je pod goro globoko zapel...
... Še vedno te iščem, o kam si odšel?